

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24116/2024
11.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милош Бјелетић, адвокат из ..., против тужене „Електродистрибуција Србије“ д.о.о. Београд, огранак „Електродистрибуција“ Смедерево, чији је пуномоћник Ивана Мараш Царан, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву Гж 2040/23 од 09.07.2024. године, у седници одржаној 11.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Смедереву Гж 2040/23 од 09.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П 1547/22 од 18.05.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском од 12.04.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени да јој на име стицања без основа исплати за период од 10.12.2014. године закључно са 10.03.2021. године појединачно опредељене износе са законском затезном каматом како је то ближе наведено у ставу другом изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженом исплати трошкове парничног поступка у износу од 31.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Гж 2040/23 од 09.07.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Смедереву П 1547/22 од 18.05.2023. године у ставу другом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, побијајући је у складу са члановима 403-420 Закона о парничном поступку, међутим из навода ревизије произилази да није изјављена у смислу одредбе члана 404. ЗПП јер се не позива на погрешну примену материјалног права где је потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и ако је потребно ново тумачење права, у смислу одредбе члана применом члана 404. став 1. ЗПП, не позивајући се ни да

побијана пресуда одступа од судске праксе у предметима са истим правним и чињеничним стањем као у овом предмету, нити доставља другачије судске одлуке које би указивале на различиту судску праксу.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 468. став 1. и 479. став 6. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија није основана.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се у споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 479. став 6. истог закона против одлуке другостепеног суда којим је одлучено о спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у износу од 338.595,01 динар (2.889 евра), који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе која је поднета дана 22.07.2022. године, следи да против одлуке другостепеног суда у овој врсти спора ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа- судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић